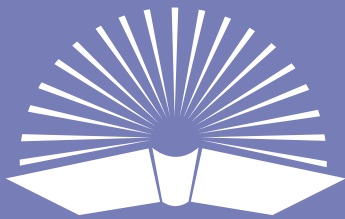

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
פקודי

myshliach.net

פקודי

מתורגם ללה"ק

בְּעִבּוּדַת הַיּוֹם הַשְּׁמִינִי לַמְּלוֹאִים, שֶׁהוּא הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן לְעִבּוּדְתוֹ הַסְּדִירָה שֶׁל הַמִּשְׁכָּן, מִשָּׁה מִצְוָה לְהִלְבִּישׁ אֶת הַכֹּהֲנִים: "וְאֵת בְּנֵי תִקְרִיב, וְהִלְבַּשְׁתָּ אוֹתָם כְּתֹנֶת". אָנוּ יוֹדְעִים שֶׁלְכֹהֲנִים הָיוּ אַרְבַּעַה בְּגָדֵי כְּהֻנָּה: כְּתֹנֶת, מְכַנְסִים, מְגַבַּעַת וְאַבְנֵט, וְהֵם הָיוּ מְחַיְבִים לְלַבֵּשׁ אֶת אַרְבַּעֵתָם. מִדּוּעַ מְצִינָת בַּפְּסוּק רַק הַכְּתֹנֶת?

יֵתֵר עַל כֵּן: בַּפְּרָשַׁת תְּצַוֶּה, כְּאֲשֶׁר מוֹפִיעִים הַצְּוויִּים עַל שִׁבְעַת יְמֵי הַמְּלוֹאִים, מְצִינִים הַבְּגָדִים הָאֲחֵרִים: "וְאֵת בְּנֵי תִקְרִיב, וְהִלְבַּשְׁתָּם כְּתֹנֶת, וְחִגְרַת אוֹתָם אַבְנֵט... וְחִבַּשְׁתָּ לָהֶם מְגַבַּעוֹת".

רַש"י אֵינוֹ מְתַעַכֵּב עַל פְּסוּק זֶה בַּפְּרוּשׁוֹ, כִּי הוּא לוֹמֵד אֶת הַפְּסוּקִים כַּפְּשׁוּטָם. בְּשִׁבְעַת יְמֵי הַמְּלוֹאִים מִשָּׁה אֶכְּן הִלְבִּישׁ לְכֹהֲנִים אֶת כָּל בְּגָדֵיהֶם, וּבִיּוֹם הַשְּׁמִינִי, יוֹם הַקָּמַת הַמִּשְׁכָּן, הוּא הִלְבִּישׁ לָהֶם רַק אֶת הַכְּתֹנֶת, וְאֵלוֹ אֶת יֵתֵר הַבְּגָדִים הֵם כְּבָר לְבָשׁוּ בְּעֶצְמָם.

בְּשִׁבְעַת יְמֵי הַמְּלוֹאִים, שֶׁהֵם יְמֵי הַהֲכָנָה לְקִרְאֵת הַקָּמַת הַמִּשְׁכָּן, בְּצַעַ מִשָּׁה אֶת כָּל הָעִבּוּדוֹת, רַק הוּא הִיָּה אֹז בְּדִרְגַת כּוֹהֵן בְּשִׁלְמוֹת. וְאֵלוֹ בִּיּוֹם הַשְּׁמִינִי הִגִּיעוּ אֶהֱרֹן וּבְנָיו לְדִרְגַת כְּהֻנָּה. בִּיּוֹם זֶה הֵם כְּבָר יָכְלוּ לְעַבֵּד בַּמִּשְׁכָּן, וְאֶכְּן הֵם בְּצִעוּ חֵלֶק מִהָעִבּוּדוֹת.

כָּל שְׂמוֹנֵת הַיָּמִים הָיוּ יְמֵי חֲנוּךְ הַמִּשְׁכָּן. יֵשׁ חֲנוּךְ שֶׁהוּא רַק הַכְּנָה,

הַכָּשֵׁר לְקִרְאָת הָעֵתִיד. כְּמוֹ חֲנוּכּוֹ שֶׁל יֶלֶד קֶטָן, שְׂעֵדִין לֹא חַיֵּב בְּמִצְוֹת, אֲךָ הוֹרִיו מְחַנְכִים אוֹתוֹ לְכַף כַּדֵי שְׂיִתְרָגֵל לְנֶהֱג בְּדֶרֶךְ זֶה. שְׂבַעַת יָמֵי הַמְּלוֹאִים הֵם יָמֵי חֲנוּךְ לְצֶרֶךְ הַרְגֵל, הַכְּנָה לְקִרְאָת הָעֵתִיד. בְּיָמֵים אֵלּוּ הַכּוֹהֲנִים עֲדִין לֹא הָיוּ מְחַיְבִים בְּעֲבוּדַת הַמִּשְׁכָּן, הֵם רַק הִתְכוּנְנוּ וְנִעְרְכוּ לְקִרְאָת הַחַיִּיב שְׂיִחּוּל עֲלֵיהֶם בְּעֵתִיד. לָכֵן בְּזִמְנָן זֶה לֹא הָיוּ מְסַגְּלִים לְעֵבֵד בְּעִצְמָם, כָּל הַמְּלָאכּוֹת הַתְּבַצְעוּ עַל-יְדֵי מֹשֶׁה, וְהוּא הִלְבִּישָׁם בְּבִגְדֵי הַכֹּהֲנָה.

לְעֵמֶת זֹאת הַיּוֹם הַשְּׂמִינִי, יוֹם הַקָּמַת הַמִּשְׁכָּן, הוּא סוּג אַחַר שֶׁל חֲנוּךְ. זֶהוּ חֲנוּךְ מִלְּשׁוֹן הַתְּחִלָּה. הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן בּוֹ הִתְחִילוּ לְפַעַל מִתּוֹךְ חוּבָה. כְּמוֹ 'חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ', שֶׁהוּא הַתְּחִלַּת הַהִקְרָבָה בַּמִּזְבֵּחַ הַחֲדָשׁ. בַּיּוֹם הַשְּׂמִינִי כָּבֵר הָיוּ חַיְבִים בְּעֲבוּדָה, וְהָיוּ מְסַגְּלִים לְעֵשׂוֹת אֶת הַפְּעֻלוֹת בְּעִצְמָם. וְאִכָּן לְבָשׂוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם בְּכוֹחוֹת עִצְמָם, וְרַק אֶת הַכְּתָנֶת, שֶׁהִיא הַבְּגָד הַחָשׁוּב בְּיוֹתֵר, הִלְבִּישׁ לָהֶם מֹשֶׁה.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק כו עמ' 288-293)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

פקודי

לקו"ש חלק ג' ע' 186 ואילך
מתורגם ללה"ק

שתי נקודות בשבוע אחד.

מזה מובן, שהפרשיות ויקהל ופקודי – אפילו בשנים שקוראים אותן יחד – כוללות שתי נקודות נפרדות. אף שבשתי הפרשיות מדובר על עשיית המשכן וכליו (בפרשיות תרומה ותצוה מדובר על ציווי הקב"ה לעשות את המשכן וכליו, ובפרשיות ויקהל ופקודי מדובר על עשיית המשכן וכליו כפי שעשו אותם בני ישראל כאן למטה)², כוללים הם שתי נקודות שונות (כשם שפרשיות תרומה ותצוה, שפשוט הוא שמבטאים שתי נקודות שונות – משום שקוראים אותן בכל שנה בנפרד – אף שדנות שתיהן באותו ענין, ציווי על עשיית המשכן וכו').

ב. ההבדל בין תוכן פ' ויקהל ותוכן פ' פקודי הוא: בפ' ויקהל מסופר שמשה הקהיל את בני ישראל ומסר להם את ציווי הקב"ה לעשיית המשכן

א. ככל הענינים שבתורה, גם חלוקת הפרשיות אינן בדרך מקרה ח"ו כי אם בדיוק ובכוונה, כלומר, שלכל פרשה יש את הנקודה המיוחדת לה (לא בגלל הכמות הגדולה היו צריכים לחלק את התורה לפרשיות. גם שם של כל פרשה אינו משום שהפרשה מתחילה בתיבה זו, אלא להיפך – בשם מרומז התוכן של נקודת הפרשה ולכן תיבה זו היא ראש ותחלת הפרשה).

זהו הנאמר בזהר¹ שישנם ג"ן (53) סדרים דאורייתא. הרי מובן שמספר ג"ן הפרשיות של תורה הוא מדוייק לכל שנה, גם בשנים בהן פרשיות מסויימות נקראות ביחד. כי חלוקת הפרשיות היא מצד עניניהם השונים, שכל פרשה יש לה את הנקודה המיוחדת לה, אלא – פעמים קוראים כל נקודה בשבוע אחר, ופעמים, כששתי פרשיות מחוברות, נקראות

פקודי.

כי גם באותם אופנים ש"הזמנה מילתא היא"⁵ (שההכנה עצמה דבר הוא), הרי ידוע⁶, שהמשכת האלקות על ידי שקובעים ומכינים דבר גשמי לשם מצוה אינה בערך להמשכה שבאה על ידי קיום המצוה בפועל; וביחוד בענין בניית והכנת המשכן

עד שנמשחים בשמן המשחה (או על ידי עבודה)⁷, הרי ודאי שהגילוי מלמעלה על ידי הזמנה והכנה אינו בערך כלל להמשכה וגילוי אלקות שבפ' פקודי, שהיתה שם כבר משיחה ועבודה.

ואלו הם הנקודות של ארבע הפרשיות בנוגע למשכן וכליו⁸: בפ' תרומה ותצוה מדובר על ציווי הקדוש ברוך הוא על המשכן וכליו – האתערותא דלעילא שלפני האתערותא דלתתא ונתינת כח לה (אלא שבזה עצמו ישנן שתי נקודות, הציווי על עשיית המשכן וכליו – בפרשת תרומה והציווי על עשיית בגדי כהונה – בפרשת תצוה)⁹; בפ' ויקהל מדובר בציווי משה לישראל ובקיום הציווי – עבודת הנבראים ואתערותא דלתתא

וכליו, ובני ישראל עשו כפי ציווי הקב"ה. פ' פקודי מספרת על החשבון שערך משה מכל נדבות המשכן, זהב וכסף וגו' ולאיזה מטרה השתמשו בהם; כיצד משחו את המשכן והכלים בשמן המשחה, כיצד הקריבו שם קרבנות, ואיך פעל הדבר את ההמשכה מלמעלה – "וכבוד הוי' מלא את המשכן"³.

כלומר שנקודת פ' ויקהל היא עבודת הנבראים, בני ישראל בנו את המשכן בממונם, בגופם ובנפשם. בממונם: י"ג (ט"ו) דברים שנדבו; בגופם: הטרחה בגוף לבנות המשכן וכו'; בנפשם: ה"נשאו לבו, נדבה רוחו, חכמת לב" שהשתמשו בהם. אבל ככלות הכל אין זה אלא עבודת הנבראים – החידוש והנקודה של פ' פקודי היא ההמשכה מלמעלה, "וכבוד הוי' מלא את המשכן"⁴.

ואף שגם העשייה והעבודה שמדובר בפ' ויקהל המשיכה גילוי אלקות מלמעלה – כי כל עבודה הרי מעוררת המשכה מלמעלה – אבל אותה המשכה של פ' ויקהל אין לה יחס כלל לגבי גילוי האלקות של "וכבוד הוי' מלא את המשכן" שנמשך על ידי העבודה של שמן המשחה ועבודת הקרבנות שבפ'

דלתתא¹⁰.

ה. הוראה נוספת יש בחיבור פ' ויקהל עם פ' פקודי: בין ציווי הקב"ה למשה על עשיית המשכן וכליו (בפ' תרומה ותצוה) והציווי של משה לבני ישראל על עשיית המשכן וכליו ועשייתם זאת בפועל (בפ' ויקהל ופקודי) – עלול לפעמים להיות דבר שמפסיק ומפריע – הענינים המסופרים בפ' תשא¹³. אך כאשר הציווי יורד למטה על ידי משה רבינו (בפ' ויקהל), נעשה מיד בפועל המשכן וגמר ההמשכה (חיבור ויקהל-פקודי).

ברוב השנים קוראים שתי הפרשיות ביחד – "ואזלינן בתר רובא". אפילו בעת שהיצר הרע מתערב והדבר מתעכב עוד כמה ימים, אין שום ענין אחר באמצע – והרי לא ידח ממנו נדח, ומיד שהענין מתגלה על ידי משה רבינו "ואתפשטותי דמשה בכל דרא ודרא"¹⁴, בודאי יתקיים הענין בפועל. בציווי משה לישראל הרי הציווי עצמו הוא כבר גם הבטחה¹⁵, והענין בודאי יתקיים, כלומר שבודאי תהיה עבודת בני ישראל, ובודאי תביא את וכבוד הוי' מלא את המשכן¹⁶.

(משיחת ש"פ ויק"פ תשכ"ב)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

ג. אלא שאף על פי שהמשכה של פ' ויקהל אין לה כל ערך להמשכה שבפ' פקודי – בכל זאת קוראים ברוב השנים את שתי הפרשיות ביחד, כי כשאין די זמן, יש להזדרז, ולהשיג בשבוע אחד, את מה שנדרש עבורו שבועיים.

אין פירוש הדבר, שיש לצאת מהזמן, שכן כל ענין המשכן ומקדש הרי הוא "דירה בתחתונים" בתוך זמן ומקום; אלא שהכוונה היא שבזמן עצמו לא יהיו מוגבלים כל כך – בזמן עצמו תורגש ההשפעה שלמעלה מהזמן¹¹.

ד. השפעת "למעלה מן הזמן" בתוך הזמן, חיבור של מעלה עם מטה, מתבטא גם בחיבור שתי הפרשיות ויקהל ופקודי. הנקודה של ויקהל היא עבודת הנבראים, והנקודה של פקודי היא המשכה מלמעלה, והחידוש בזה, שצריך לחבר את שניהם יחדיו. זוהי הקדמה והכנה לגילוי של לעתיד, שיהיה "ושמתי כדכד, כדין וכדין"¹².

(משיחת ש"פ ויק"פ תשכ"א)

חלקה שיוזנית

הסדר בפרשיות התורה לא בחנם נקבע. לכל פרשיה יש ענין משלה, שלכן היא מתחילה בקטע מסים בתורה, ובקטע מסים מסתימת. חרף זאת, ישנו פרשיות שלעתיים נקראות בנפרד (כמו בשנה מעברת - כמו השנה) ולעתיים נקראות כל אחת בנפרד. פרשיות ויקהל פקודי הן הדגמה הכי טובה לכה.

התמיהה:

ומה ההסבר בזה? אם לשניהן יש את אותו ענין שיקראו תמיד ביחד, ואם עניניהן שונות - מה פשר הפעם שכן מחליטים לאגד אותן, ודוקא אותן ולא פרשיות אחרות.

התשובה:

לזה יש להקדים ולהסביר קדם את תכן הפרשיות, ובגדול - החלקה שבין עבודת הנבראים לעבודת הקב"ה שמגיעה מלמעלה.
פרשת ויקהל מדברת על זה שמשה הקהיל את בני ישראל וצוה אותם בכל הענינים שנוגעים להקמת המשכן ואיך שעשו זאת בפעל. פרשת פקודי אמנם מדברת לאחר מכן, כאשר כבר "כבוד ה' מלא את המשכן" - והינו יותר ענינים שמגיעים מלמעלה. לכן בדרך כלל הפרשיות נפרדות.
אולם לעתים כשאין זמן צריכים להזדרז ולהספיק את שניהם יחד, להראות שבעצם אין שום הבדל. וזה כל ענין המשכן - לאחד עליונים ותחתונים.

שליחות כהלכה

"אחח אבאאא" צחקו כלם באנחה, אבל ידעו שאין סכוי לחליץ ממנו מלה לפני שיעשו מה שאמר.

הסלון היה נראה אחרי קרב אינדיאנים סוער. תוצאה ממוסבת הפורים שנערכה בו.

תוף חצי שעה ישבו כלם מפוג'מים על הספה בסלון המסדר (יחסית...) ואמא מזגה לכלם פוסות תה מתוק.

צמוד לקיר עמד שלחן ארף שעליו שאריות של גזרי ניר וחקרי יצירה שונים. במרכז החדר שלחן עמוס בקערות ריקות למחצה של חטיפים עוגות ופרות, ומהתקרה השתלשלו פרצופים מחיכים של ליצנים צבעוניים וכרזות שונות של פורים שמח מפזרים על הקירות מסביב.

"אזזזז, שימו לב שימו לב" פתח אבא בדרמטיות, "אתם יודעים כמוכן שפורים מתקרב בצעדי ענק, ואנחנו מתכוננים אליו בשיא המרץ..."

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

מתר לקשר בשבת נעלים. פיון שקשר שהוא זמני ולא חזק, כלומר שנפתח בקלות אפלו מעצמו, ושמיעד להפתח תוף פחות מ-24 שעות הוא לא נקרא קשר של קיימא ומתר בשבת.

"ונהפך ונהפך ונהפך ונהפך ונהפכוווו..." שניאור וחיוש ששעטו ברחבי הבית רכובים על בימבה ושרים בקולי קולות, היו ממש נראים אינדיאנים שיצאו מאותה מסבה. מרוחים בצבעים שונים ולבושים בפרטי לבוש לא קשורים שיצאו משקית התחפושות.

אתמול התקשר אלי יהודי אחד שעובד באיזה מפעל גדול באזור של פרומוסקה. הוא חשב שאין שם יהודים אבל גלה שם כבר קבוצה גדולה של יהודים בין עובדי המפעל. הם מאוד מתקרבים ורוצים שאגיע אליהם כדי להסביר ולעזר כמה שאוכל כדי שיוכלו לארגן להם שם חיי קהלה יהודיים, שיוכלו לשמור תורה ומצוות.

תודה רבה לשלוחים ששלחו את

תשובתם:

יוסף יצחק ליצמן סיאול דרום קוריאה
לוי יצחק הבלין, פלורידה
יוסף יצחק ריבני, סינגפור
מוטי מונדשיין סמולנסק רוסיה

"וואווו רואים שהיתה פה מסבה מצלחת!!" קרא אבא בתרועה כשנכנס הביתה וחיבק את האינדיאנים הקטנים שקפצו עליו.

המקום מרחק מפרומוסקה מרחק טיסה של כמה שעות, ולכן..... היהודי הזה שברוף ה' לא חסר לו כסף, הציע לשלם לנו לכל המשפחה פרטיסים לשם, כדי שנוכל לסייע להם כמה שיותר מהר עוד לפני פורים!"

"אתם יודעים מתי בפורים אסור שיהיה ונהפכו? מה פרוש מי שקרא את המגלה למפרע לא יצא...?"

"ייאוווהווו!! איזה מגניב!!" התלהבו כלם, "אז מתי נוסעים? ולכמה זמן?" התקיפו בשאלות, "כבר מחר בערב יש לנו טיסה.. כדי שנסיפק לחזר לפרומוסקה לפני פורים..."

הקטנים בהו בו, "חחח טוב, זה לא לגיל שלכם..." צחק אבא, "אני רואה שאתם מלאי מרץ ואנרגיה למשימה הבאה והמיוחדת שלנו!!" הכריז בטון צפן סוד שהקפיץ את שאר הילדים מהחדרים.

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

"אאהה, כמה דקות כלם עוזרים לסדר את הסלון פיקס, מתארגנים לשנה ואז אגלה לכם את הסוד השמור של השבט האינדיאני..." אמר למבטיהם הסקרניים.

מסירות נפש (ב)

על התועדות מפחידה בחדש אדר

כפי שהרחבנו בשבוע שעבר - ישבר או ירתע מקף.

הגיע יום ההתועדות, וחסידי רבי'ם גדשו את בית הכנסת. היה ברור לכל מי שנכח במקום כי לא רק חסידים החפצים בשמיעת דברי תורה נמצאים בבית הכנסת בשעה זו. כלם הבינו שלא מעט שוטרי חרש ואנשי קג"ב מפטרלים אף הם בין החסידים, וירשמו ויזכרו כל מלה שתצא מפיו של הרבי.

המשמעות כאן היתה גורלית. לכל מלה שתצא מפיו של הרבי לארף הדרך תהיה משמעות ארפת טוח, ואיש לא פקפק בכך.

בהתועדות קדש של הרבי שלנו, עשרות שנים אחרי, ספר הרבי קצת על אותה התועדות. "בתקופה ההיא ידע כבר כבוד קדשת מורי וחמי אדמו"ר שמסתכלים בעין לא טובה על פעולותיו בשטח הרבצת היהדות וסופרים את צעדיו", אמר הרבי. "ואף על פי כן הודיע שבדעתו לומר מאמר חסידות בבית הכנסת של ליובאוויטש, בלי להתחשב בסכנה שהיתה פרוכה בדבר..."

"כאשר אחד הגבאים בבית הכנסת נסה להעמיד את מורי וחמי הרבי על חמרת המצב, שבודאי יהיו נוכחים במעמד זה גם מרגלים מהיבסקציה שיעקבו ויקשיבו לכל הגה היוצא מפיו, ואם יאמרו דברים שאינם לפי רוחם הרי זו סכנה לו, לקהל השומעים, לבית הכנסת וכו', ובודאי הוא יודע שעם הממשלה אי-אפשר לשחק - שמע

ובמעבר לא כל כך חד, עשרות שנים אחרי ספור מסירות הנפש בפטרבורג עם שר הפנים - שעליו הרחבנו בשבוע שעבר - נזכר השבוע בארוע שאמנם היה שונה בתכלית מהספור של השבוע הקודם, אולם תכנון ומסירות הנפש שנבטט ממנו - עצמתית היא וגדולה בדיוק כמו הספור בפטרבורג, ואם לא יותר מקף.

השנה היא שנת תרפ"ז. השלטון הקומוניסטי בברית המועצות שולט ללא מעצורים, כל פעלה שיש בה ענייני דת אסורה בתכלית. שמירת מצוות, ובפרט בצורה פמבית, מהוה מסירות נפש ממש.

הימים היו ימי חדש אדר ראשון - השנה היתה מעברת בדיוק כמו השנה הזו, והתועדות חסידים תכננה להתקיים בבית הכנסת של חסידי חב"ד במוסקבה בי"ד באדר - פורים קטן, בהשתתפות הרבי הקודם ששהה באותו זמן בעיר.

עצם שהותו בעיר של הרבי הקודם היתה מסכנת ולא רבים ידעו ממנה. אחד מחסידי הרבי ומאנשי מוסקבה המכבדים קבל בביתו שוטרי חרש ששאלו אותו בתקיפות כמה ימים לפני ההתועדות האם הרבי נמצא בעיר. באותה שעה הוא לא ידע שכן, וכשנודע לו ספר לרבי תקף שמחפשים אחריו.

בזכרונותיו כותב הרבי הרי"צ כי ידע הוא - כנראה כתוצאה מבקור השוטרים אצל אותו חסיד - שמחפשים אחריו, אולם נקל לשער שלא יהודי כמו הרבי הקודם, שגדל על ברכי מסירות הנפש

מורי וחמי הרבי את הדברים בתשומת לב והפטיר
שאף על פי כן בדעתו לומר מאמר חסידות
ברבים".

על הפרק עמד באותם ימים חנוך ילדי ישראל -
בדיוק אותו ענין שבגינו נשלח לפטרבורג על ידי
אביו לפני שנים רבות, והרבי זכר את דברי אביו,
שהעבודה להפצת היהדות צריכה להיות עד
מסירות נפש ממש...

עד מסירות נפש

וכעת להתעדות עצמה. על כמה במרכז האולם
ישב הרבי ודבר בקול אדיר וחזק, בטוח בעצמו.
הרבי ספר את נס מגלת אסתר, על הגזרה הקשה
שרחפה בימי מרדכי ואסתר על ראשם של
היהודים.

הרבי דבר בתקף על כך שבזכות תקיפות בני
ישראל בדור ההוא שלא לשמע אל המלך ויועציו
וידידיו להתבולל בין העמים נצל עם ישראל. הרבי
התמקד בחנוך הילדים, שבזמן מרדכי התכנסו
סביבו ולמדו תורה חרף הגזרה, והיא זו שהכריעה
את הכף ופעלה את הנצחון.

ובכך לא סים הרבי. גם היום מלחמה זו נמצאת
בשיאה, זעק הרבי מקירות לבו, המלחמה הרוחנית
כנגד היהדות נצחית היא ובכל דור בצורה אחרת.
בדיוק כמו שבדור ההוא התאספו הילדים
ללמוד התורה ובכך השביתו את החשך - כך
גם היום שאסור לוותר על חנוך הילדים. ודוקא
על ידי "פי עוללים וינקים יסדת עז למען
צורריך להשבית אויב ומתנקם".

שאלות לשאלה

בפנה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיקם
השלוחים.

שאלות בעניני השליחות, שאלות בעניני
הלמודים שלכם. ואפלו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות נתן לשלח למיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM

דבריו של הרבי שנאמרו בהתלהבות רבה עוררו
השפעה עמקה על כל הנאספים. אולם בד בבד
ברור היה הדבר שהממשל לא יעבר על דבורים
כאלה בשתיקה. ואכן דבריו הנלהבים של הרבי
באותה התועדות היו מאלה שהובילו למאסרו
שבועות ספורים לאחר מכן, ממנו יצא בי"ב תמוז.

ובזמנו היום

כמעט מאה שנים חלפו מאז אותה התועדות.
השלטון הקומוניסטי התפרק כמו מעולם לא
היה. כיום בכפר האדמה כבר נתן לרקד עם כל
השטורעם "ניעט ניעט ניקאנוא" ואין אף משטר
אכזר שמפריע לנו ללמד תורה.

אולם דבריו של הרבי באותה התועדות - נצחיים
הם אף לימינו אנו, ברגעים האחרונים שלפני
ביאת משיח צדקנו. אגב כדאי לציין, שמאמרו
המונה האחרון של הרבי הפותח בפסוק "ואתה
תצנה" מבסס על מאמר "קבל היהודים" שאמר
הרבי הר"צ באותה התועדות. ומכך מובן עוד
יותר עד כמה שדברי הרבי אז נצחיים ורלוונטיים.

כי מסירות נפש על למוד תורה לא חייבת להיות
דוקא כשרוסי מפחיד עומד לדינו עם רובה ולא
נותן לנו ללמד. יש אין ספר דברים שדוקא היום,
כאשר אף אחד לא אוסר, מפריעים לנו. זה יכול
להיות משחק במחשב או שאר דברים שמטרידים
את דעתנו ויכולים לגרם לנו לפעמים פחות חשק
ללמוד התורה.

מדבריו של הרבי הקודם באותה התועדות,
וממסירות הנפש הגדולה שלו, לומדים אנו שלא
להתפעל מכל הקשיים. כי צווי מטל עלינו לפעל
כנגדם במסירות נפש, להתגבר עליהם בכל הכח,
ודאי שאז נשבית את האויב והמתנקם ונגרם
לביאתו של משיח צדקנו בקרוב ממש אמן.

